

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

31/2017

1. listopadu 2017

ročník 102

cena: 13 Kč

*Průští číslo vyjde
8. listopadu 2017*

Z obsahu

** Lidská předběžnost
soudů*

** Kalendář a láska*

Poselství k 21. neděli po sv. Trojici

„VÝZBROJ PROTI ZLÉMU“
EFEZSKÝM 6,10–17

Ďábel přitvrzuje a člověk si začíná víc než kdy jindy připadat malíčkový, slabý a zranitelný. Zlo demonstruje svou moc; už se nám nechce ani čist zprávy o tom, co se děje ve světě, co si zas který člověk na druhé vy-

myslel a pořídil, jak je chce zubožit, zranit a zdevastovat. Tak trochu zbaběle zalézáme do své ulitky a někdy nám běží hlavou: „Když nebudeme vědět o zlu, bezpráví, nebezpečí a moci zla, možná přestane existovat?“ Jenže, tak, jako problém nepřestane existovat, když se o něm mlčí, tak nepřestane existovat zlo, když o něm nevíme.

Náš Pán nás vyvolil a povolal do boje proti zlu. Je to boj dlouhý, lýtý, úporný, ale ne beznadějný. Lidští nepřátelé mohou být a mnohdy také jsou krutí (jako člověk, co vybrzdí auto a v něm zemře batole; jako režim, co udělá za rok věznění z mladého člověka jen uzlíček bolavých nervů nebo který se rozhodne znásilňovat ženy včetně malých děvčátek, a tak rozložit celou skupinu svého etnika...). Boží nepřítel je vytrvalý, nápaditý a nehodlá si přiznat porážku. Jakoby náš věk skutečně začalo ovládat zlo.

A co nám zbývá? Můžeme se začít

bát – a mnohdy se taky bojíme. Můžeme ale přijmout a nasadit Boží zbroj: Pravdu, spravedlnost, pohotovou službu evangeliu pokoje, víru, můžeme na odpor povstat v jistotě spasení a přitom se spoléhat na Boží Slovo. To Slovo, které se stalo tělem. V Kristu přece Bůh zlo porazil. V jeho síle a moci můžeme totéž dělat my. V mnohem menším měřítku, v mnohem menším rozsahu. Možná jen ve svém mikrosvětě, ale přece. Mocně, silně, trpělivě a především vytrvale.

Zdá se to málo? Ježíš na kříži taky vypadal ubohý, slabý a porobený. A jak mocné to bylo. Země se zatřásla. Setník ohromeně vyznával. A zvěst o Kristově oběti a zmrtevýchvstání udivuje a přemáhá lidi přes celé věky až do dnešních dní.

„A tak, bratři a sestry, svou sílu hledejme u Pána, v jeho veliké moci.“ Tam je totiž naděje.

Lenka Freitingerová
farářka sboru ČCE Pržno

Dušičky

L 6,20-26; L 16,19-31

Jako každý rok, tak i letos přišel čas, kdy chodíme na hřbitovy, abychom se poklonili památce zesnulých. Upravíme hroby a zůstaneme chvíli stát v tichém zamyšlení. Vzpomínáme na rodiče, prarodiče, na děti, na přátele. – Myslíme na to, jací byli, když byli ještě mezi námi. Vybavujeme si jejich poslední období, jejich odchod, jejich poslední chvíle.

Ale když stojíme nad hrobem, přemýšlíme také o tom, jak jim je teď, kde jsou, co se s nimi stalo....

Jaké je to po smrti? – Tato otázka nás napadne za život mnohokrát. Ale zesnulí nám o tom nic neříkají! A Bible? – Bible o tom mluví také velice skromně. A když ano, tak většinou obrazně.

Jedním z nemnohých obrazů o věcech po smrti je podobenství O boháči a Lazarovi.

Zde na zemi byl boháč na výsluní. „Nádherně a vybraně se strojí, a den co den skvěle hodoval“. – Co mu chybělo? Jídla, pití, blahobytu měl dost. O boty, oblečení a jiné materiální záležitosti strach mít nemusel. Barák také měl! Prostě – klídek! Co by mu mohlo asi chybět? – Na první pohled nic. Ale něco přece!

U vrat jeho domu ležal jeden chudák. Lazar. Co měl on? – Jenom hlad a plno vředů. Ležel před jeho domem a představoval si, jak by to bylo krásné, kdyby mohl ochutnat aspoň trochu z těch zbytků, které služebnictvo smetalo pod stoly boháčů... I psi, kteří lízali jeho vředy, možná našli k jídlu víc, než měl on.

Takto žili vedle sebe tyto dva muži. Žili blízko sebe, na vzdálenost několika metrů. A přece daleko jeden od druhého. Stav jednoho i druhého volá do nebe. Volá do nebe Lazarova nouze, jeho hlad, jeho ponížení, jeho pomalé umírání... Nebe se bouří. Bůh není lhostejný k Lazarovu utrpení! A Bůh také vidí, že Lazar má k chlebu a ke zdraví jenom kousek. Vždyť leží jen pár stop od té hojnosti!

Jenomže jak může Lazar překročit tu hranici mezi trýzněním a blahobytem? To Lazar nemůže. Nejen že by se tam už asi sotva dovlekl – také není zván! Avšak propast mezi bytím a nebytím může překročit ten boháč! Může, ale neděje se to. Něco mu chybí! Nebe se bouří a v nebi zní Běda!... Stalo se, že umřel ten chudák a andělé ho přenesli k Abrahamovi... Zemřel i boháč a byl pohřben! Ovšem jeho „konečná stanice“ nebyla u Abrahama. V podobenství čteme, že se ocitl v pekle! – Daleko od Abrahama, daleko od Lazara, daleko od Boha.

Dokončení na str. 2

Bývali jsme na špici

Nechávám historikům, aby se postavili o důkazy, kterými podepřou mé úvahy anebo je odmítnou, budou-li naprosto napříč historickým faktům. S tímto předpokladem počítám, když uvažuji o událostech kolem reformace 15. - 16. století, o níž je obecně známo, že začala v Čechách o sto let dřív než v západní Evropě, třeba v Německu. Kdyby mi nebylo dovoleno uvažovat a dospět k jistým závěrům a posléze k přesvědčení, protože je nemohu doložit historickým studiem a nezvratnými historickými důkazy, neboť vyplynulo z toho, co jsem o reformační době četl a slyšel, směli by o ní mluvit jen vyslovení odborníci s vyloučením veřejnosti. Protože i odborníci musí hledat za historickými fakty pravdu, směřování ke království Božímu, proto i poučený a uvážlivý laik je

vyzván, aby promluvil do diskuse o reformačním dění v Čechách a v jejich sousedství. Nejen laik, ale i odborník trpívá slepotou a tupostí ducha, takže vidí, ale nerozumí, že se pod viditelným povrchovým děním zjevuje pravda tomu, kdo ji hledá. Historik, který ji nehledá, také ji nenajde, natož laik; nehledá-li pravdu, měl by mlčet a poslouchat. Na jeho dojmy, závislé na tom, jak se vyspal a na jeho zanedbaném všeobecném vzdělání, není nikdo zvědav.

Evangelík dluží svým reformačním předkům vděčnost, ale také ochotu porozumět jejich úsilí hledat pravdu, za níž byli ochotni položit život. Tou pravdou byl jim Kristus. I my vyznávejme podle jejich příkladu, že bez Krista není pravdy. K této pravdě se odvolal Jan Hus, za ni bojovali husité, pro ni trpěli a byli pronásledová-

ni Čestí bratři a ještě i tolerovaní evangelíci augsburského a helvetského vyznání. V nacismu a komunismu jsme přímým dotykem poznali Kristova nepřitele, jenž ohrožoval i náš život fyzický i duchovní.

Není důvod, abychom se pochváliili za svou věrnost. Kdo byl v té době věrný, byl Bůh v Kristu, neopustil nás ani pro naši nedostatečnost v následování a věrnosti. Jemu buď sláva, neopustil svou církev a nás, hříšníky, jak nám to slíbil na počátku naší společné cesty.

Povím vám, k čemu jsem dospěl ve svém přemýšlení o zrodu reformační, evangelické církve v Čechách a v Německu. Hus vstupuje do evangelických dějin nejpozději jako vězeň koncili v Kostnici 1414-1418, kde se

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: ZE SJEZDU KOSTNICKÉ JEDNOTY – SDRUŽENÍ EVANGELICKÝCH KŘEŠŤANŮ

Sjezd Kostnické jednoty - sdružení evangelických křesťanů z. s. se konal 16. října 2017 v Praze. Na programu byla mj. volba nového předsedy. Zvolen byl evangelikální teolog a kazatel ThDr. Pavel Černý, Th.D., který je členem Církve bratrské a bývalým předsedou Rady Církve bratrské. Dlouhou dobu se angažuje v ekumenických organizacích. V ekumenické radě církví v České republice vykonával v letech 2001-2005 funkci místopředsedy a v letech 2005-2009 funkci předsedy. Spolupracuje též se Středoevropským centrem misijních studií.

V současné době je kazatelem Církve bratrské a členem odboru pro vzdělávání Rady Církve bratrské. Vyučuje také na Evangelikálním teologickém semináři v Praze praktickou teologii a misiologii.

Kromě toho je předsedou Sdružení evangelikálních teologů, členem exekutivy Společenství evropských evangelikálních teologů, členem evropské společnosti Societas Ecumenica a předsedou Institutu Williama Wilberforce. S Kostnickou jednotou už v minulosti aktivně spolupracoval.

(red)

Z církví doma i ve světě

ZNÁMÝ AMERICKÝ SBOR WILLOW CREEK POVEDE ŽENA
Vedoucím pastorem jednoho z největších evangelikálních sborů v USA se stane žena. Heather Larsonová, která nyní zastává funkci výkonného pastora megasboru Willow Creek Community Church, sboru sídlícího na předměstí Chicaga, se příští rok ujme role vedoucího pastora. Nahradí tak Billa Hybelse, který plánoval svou funkci plně předat v říjnu. Druhým lídrem se stane Steve Carter, který bude mít na starosti vyučování. Heather Larsonová pracovala ve sboru více než dvacet let před tím, než byla Hybelsem pověřena funkcí výkonného pastora, kterou nyní zastává pět let. „Heather Larsonové se dařilo ve všech řídicích funkcích, kterými jsem ji pověřil. Její bezúhonný charakter a vynikající vůdčí schopnosti ji činí jedním z nejlepších lídrů sboru, jaké jsem kdy poznal. Nepochybuji, že náš sbor bude nadále vést do úžasné budoucnosti, tam, kde Bůh chce, abychom šli.“ uvedl pastor Hybels, který v roce 1975 sbor založil. V současné době navštěvuje víkendové bohoslužby více než 25 000 lidí v osmi různých lokalitách. Pastor Hybels v kázání zmínil, že se chce v blízké budoucnosti věnovat vedení a koučování lídrů po celém světě a chce přinést Leadership Global Summit do rozvojových zemí a zemí Středního východu.

podle www.krestandnes.cz

POLSKÝM KNĚŽÍM HROZÍ ZA AKCE PROTI MIGRANTŮM SUSPENDOVÁNÍ
Primas polské katolické církve a arcibiskup hnězdenský Wojciech Polak pohrozil všem kněžím ve své diecézi suspendováním, pokud se zúčastní akcí namířených proti přijímání uprchlíků. Uvedl to v rozhovoru, který zveřejnil časopis Tygodnik Powszechny. "Pokud se doslechnu, že se v Hnězdně (sídle arcibiskupovy diecéze) koná nějaká manifestace proti uprchlíkům a že se jí moji kněží chtějí zúčastnit, budu mít jen stručnou odpověď: každý kněz, který se připojí, bude suspendován," řekl Polak. "Nemám jinou možnost, protože jsem zodpovědný za ty, kteří jsou součástí mé diecéze. V takových situacích, kdy někdo (z kněží) podporuje jednu ze stran konfliktu, musím okamžitě reagovat," uvedl rovněž. Podle několika průzkumů mínění je většina Poláků proti přijímání uprchlíků ve své zemi. S tímto názorem se ztotožňuje i vládnoucí strana Právo a spravedlnost (PiS) premiérky Beaty Szydlové. Ta také odmítla systém kvót pro přerozdělování migrantů navržený Evropskou komisí.

podle www.christnet.eu

„Nic se nezapomíná pomaleji než urážka a rychleji než dobrodiní.“

* * *

„Náš Pán Bůh dal své nejkrásnější a největší dary nejprostšímu zvířeti. Jen lidé je tam nehledají.“

Martin Luther

Bývali jsme na špici

Dokončení ze str. 1
proti žalobě z kacírství a proti církevnímu soudu odvolal ke Kristu. Vražda tohoto Kristova svědka leží na svědomí Římskokatolické církve do dneška. Stala se roznětkou husitského hnutí, které především vyneslo do popředí církevního i duchovního života jednotlivců Bibli jako hlavní pramen poznání a zbožnosti. V Římě se preláti dovědli, že tábořské ženy se vyznají v Bibli lépe než římsští kněží. Zrození husitské evangelické církve se událo poznenáhlu přes zuřivý odpor církve stávající. Nově zrozená evangelická církev obsadila v českých zemích trvalé místo přesto, že se zuřivému římskému odporu podařilo přerušit její vývoj nejméně na 160 let. Neblahý rok 1620 je pro nás neblaze významný, škody na duši i těle evangelického českého národa se nedají vyčíslit. V době svobodného života před tím rokem se čeští evangelici představili Evropě společným Českým vyznáním

roku 1575, které vzalo v počet znění Bratrského vyznání Českých bratří z roku 1535 i Vyznání táborů Mikuláše z Pelhřimova z roku 1435. Tento pomník tábořské neústupnosti a rozhodnosti nemohl ovšem dojít na všech stranách upřímného přijetí, nevoně zvláště katolíkům, neboť odmítl "tolik svatých koncilů a svatých kánonů" a za soudce mezicírkevních rozhovorů položil svatá Písma Starého a Nového zákona. Evangelium v Čechách dobývalo srdce a myslí lidí, reformace církve se stala také z vůle lidu. Její lidový charakter jí umožnil existovat v době těžkého pronásledování, kdy se musela obejít bez svých kazatelů. Německé reformaci nebyl dopřán čas přípravy. Vstoupila do života vystoupením mnicha Martina Luthe- ra. Většinu far nově vzniklé evangelické církve obsadili bývalí katoličtí duchovní a mniši, kteří se reformační, evangelické teologii museli naučit rychle při správě své farnosti. Vizitace, které začaly už v roce 1526,

zjišťovaly, zda si noví faráři a kazatelé přisvojili reformační, evangelické učení a zda byli schopni předávat základní zvěst evangelia o spáse, která nezáleží na skutcích zákona, ale na samotné víře v Ježíše Krista. Výsledky vizitací nebyly potěšující, přiměly však Luthera napsat Malý katechismus, který se stal knihou lidu. Luther je velký Reformátor Kristovy církve! Nicméně na jeho biblický výklad "Ospravedlnění pouhou vírou" Jednota Českých bratří ústy bratra Lukáše kriticky a na úrovni poukázala na nebezpečí jednostrannosti, která hrozí německým evangelíkům, opomenou-li, že víra se vždycky projevuje dobrými skutky. Česká evangelická církev, pokud ji představuje Jednota českých bratří, vychází z dějinné zkoušky dobře, snad lépe než ostatní evropské evangelické církve: je biblicky střízlivá a na státu nezávislá. Čeští evangelici bývali na špici!

Josef Veselý

Nebe

Dovedete si to představit? Takto se to stalo. Pán Ježíš se zjevoval učedníkům a vyučoval je. A pak byl z jejich středu vzat a viděli ho, jak vystupuje do nebe. V Jeruzalémě je místo na Olivetské hoře, kde se to prý událo. Můžete to místo navštívit a na tom místě stát a dívat se okolo a také do nebe. Stojí tam teď malá staříčká osmiboká kaplička. Někteří jste tam už také jistě byli. Zvláštní příběh. Ukazuje důležitou

pravdu. Boží pravdu, která je důležitá pro náš život. A pokud by se tato pravda nějak ztratila a ten příběh by pro nás přestal být důležitý, ovlivní to negativně náš život. Pán Ježíš odešel do nebe a my ho následujeme, jsme jeho učedníky. Nebe je náš cíl, cíl naší životní cesty. Tam na nás Ježíš čeká, to je ten cíl, kam máme dojít. Jsme zde poutníci a cíl máme tam v nebi - poklad máme tam v nebi. Cílem našeho života

L 24,44–53

není prožít bohatý život. Vydělat hodně peněz, získat uznání lidí, vychovat dobře děti, vytvořit něco krásného, být šťastní, odhalit tajemství, mít lásku lidí okolo. Samozřejmě mnoho těchto věcí patří k životu a je skvělé toho dosáhnout. Není na tom nic špatného, naopak, je to Boží dar a požehnání. Ale není to nejdůležitější. Ten hlavní cíl je nebe. Ta vzácná perla, ten poklad. Mnozí z vás, čtenářů, jsou již věkem starší a věřím, že mi rozumíte. Když jsem byl ještě mládežník, měl jsem hlavu plnou plánů na šťastný život s Bohem tady na zemi. Chtěl jsem toho mnoho dosáhnout. A veškeré moje přemýšlení o Bohu se týkalo pozemského života. Nebe byla pro mne jen abstraktní pravda. Teď už vím víc, že můj cíl není tady na zemi. Cíl a poklad máme v nebi. Nejpozději až jednou budeme umírat, mnoho z toho pozemského ztratí lesk. A bude nám jasné, že na tom pozemském vázně moc nezáleží. Když člověk umírá, je mu jedno, jakým jezdil autem, jak velký měl plat, jestli udělal kariéru, do jakého chodil sboru, jestli se mu povedlo manželství, jak moc byl oblíbený.

Věř, možná se cítíš ještě mladý, abys myslel na věčnost, na nebe. Ale když pro tebe bude nebe podstatnější než časné věci, tvůj časný život bude lepší, krásnější, pravdivější. Protože nebe je ten cíl! Máš strach z nebe? Odpor k nebi? Takový ten pocit, jako když se bojíš jít domů? Občas jsem se jako dítě domů bál. Snad se bojíš Boha, protože nerozumíš jeho lásky? Čekáš ho jako přísného a zlého, který má tak velké požadavky, že je nikdy stejně nesplníš? Nevěříš, že by mohl mít rád tebe, člověka, kterého vážně nikdo moc nemiluje, který musí své hříchy skrývat, aby ho okolí aspoň trochu přijímalo? Bůh je jiný. Plný lásky. Přijal nás pro krev Ježíše Krista, z lásky dal svého syna, abychom měli věčný život. Hříchy odpouští a očišťuje nás od nich. Potřebujeme o tom přemýšlet, číst o tom v Bibli, ...

Petr Adamec

Dušičky

Dokončení ze str. 1
Písmo používá pro tento stav oddělení od Boha jako od pramene života obraz ohně. Být odloučen od Stvořitele představuje nesnesitelnou palčivost, nesnesitelná muka! Všichni se jistě zhrozíme při myšlence, že by někomu mohlo z jeho života vzejít něco podobného! Kdo by chtěl být takovým mukám vystaven?! Jistě si to nepřál ani boháč. – Ale stalo se! Teď se peče jako kaštan na roštu a volá k tomu otci víry, k Abrahamovi: „Otče Abrahame, smiluj se nade mnou! Pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svlaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni!“... Jak se to vlastně stalo, že boháč takto dopadl? Čím se provinil, co udělal? - Na tyto otázky si musíme odpovědět sami. Odpovědi jsou zašifrovány do podobenství. Boháč není vrah, zločinec, ani Boží nepřítel. O tom se z textu nedovídáme. Je o něm napsáno jenom tolik, že je boháč! Že by jenom to mělo rozhodnout? Když slyšíme slovo „bohatý“, vzpomeneme si na větu Pána Ježíše: „Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do království nebeského“ Avšak stejně tomu nějak nerozumíme. Vždyť bohatství, majetek, peníze – to samo o sobě nemůže být hříchem! Kdo toto říká, má pravdu. A Ježíš také nikde neřekl, že každý bohatý člověk je hoden zatracení! Boháč a vrchní celník Zacheus (L 19), který uvěřil, také nedal všechny peníze pryč! Po oslovení Ježíšem řekl: „Co jsem ukradl to vrátím a polovinu majetku dám chudým“. Když je o Zacheovi výslovně řečeno, že byl „velký boháč“, tak bohatým zůstal i po tom, co dal polovinu svého jmění chudým! A přesto o něm Ježíš vyhlásil: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu. Vždyť je to také syn Abrahamův“. Peníze samy o sobě jistě nejsou hříchem. I apoštol Pavel v 1. epištole do Korintu píše: „... kdo kupují, ať jsou, jakoby nevlastnili.“ Neříká nesmíš vlastnit a obchodovat, ale: nemáš být ničeho otrokem! – Když toto všechno víme, jak si potom vysvětlíme, že ten „bohatý“ se trápí v plamenech? Co udělal? Nic! A v tom je ten největší hřích! Nechal hynout před vlastním prahem člověka. Nenakrmil ho, neošetřil ho – a tím ho zabil, zavraždil. Přitom stačilo tak málo. Jen udělat pár kroků. Překročit svůj práh! A to je to, co boháč z podobenství nedokázal. Překročit práh svého domu, vystrčit hlavu ze svého přepychu, ze své sytosti – to bylo pro něj tak těžké, jako překročit svůj vlastní stín! – Nebyl slepý. Tak fyzicky postižený nebyl. Byl postižený jinak. Duševně. Nebo spíš duchovně! Zavřel dveře před tím zoufalstvím a těmi odpornými vředy na těle Lazara. Uzavřel se do svého vlastního užívání a nedovolil, aby se tyto dva světy setkaly! Po smrti také vidí dva světy. V tom jednom, s Lazarem v lůně Abraha-

mově, je pokoj, požehnání. V tom druhém je trápení. Teď by si přál, hrozně přál, aby aspoň maličko došlo ke spojení těch dvou říší. Teď by rád Lazarovi políbil prst kvůli kapce vody! Ale už je to jiné než dřív na zemi! Teď je mezi boháčem a Lazarem propast, kterou nelze překlenout... - Tak jako není možné, abychom my, lidé z naší pozemské skutečnosti přeskočili na chvíli bránu nebeského království a prošli se po jeho nádvořích, tak ani není možné spojit nicotu s Bohem. Kde je Bůh, není nicota - kde je nicota, není Bůh. Boháč touží alespoň po malém doteku ze strany Boží vláhy, ale ta propast je příliš veliká!... A tu si v ohni vzpomene na své bratry. Ví, že žijí jako on. Ví, co jim hrozí. Prosí tedy Abrahama: „Pošli Lazara, ať je varuje, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.“ Tato boháčova myšlenka už není tak absurdní. V Bibli máme mnoho míst o Božích poslech, kteří mají zde na zemi něco vyřídit. Toto učinit v Božích možnostech určitě je. Ale – bylo by to zbytečné! Proč těm pěti bratrům říkat věci, které znají? Mají Mojžíšův zákon, mají slova proroků. A nedbají na to! Když jsou jim lhostejní Mojžíš i proroci, nehne s nimi ani kdyby přišel duch mrtvého. Bratři jsou ohroženi stejně! Visí nad nimi stejné Běda!, jaké znělo nad boháčem. A jaké zní nad každým, kdo jedná jako on - kdo se zde na zemi odřízne od svého okolí a dělá se slepým a hluchým a nevidí a neslyší nárek a volání o pomoc! Evangelista Lukáš nám staví před oči dva lidi, dva základní typy – a také dva světy. Svět volajících SOS a svět volaných: svět těch, na které ti hladoví a nemocní volají s nadějí. Volající byl Lazar u domu hodování. Ten druhý, kdo si užíval, byl volaný. Stačí málo, aby se ty dva světy spojily. Stačí, aby volání otevřeli a udělali pár kroků. Zde na zemi stačí ujít jen pár metrů a propast mezi volajícími a volanými mizí... Na podzim stáváme u hrobů a přemýšlíme. – O těch, kteří už zde nejsou – a i o nás. Jací byli – jací jsme my. Kdo volal, kdo slyšel?... Kdy voláme, kdy slyšíme... Pokud žijeme, můžeme něco změnit. Potom a TAM už ne. Možná, že „tam“ na jedné straně propasti je o někoho na tomto světě strach. Ale Lazar už jako posel nepřijde. To je zbytečné. Bůh udělal jiný krok. Vzkřísil Ježíše. Od těch dob je volání hladových zesilováno po celém světě. A ten volaný se musí hodně snažit, aby neslyšel! – Protože u dveří stojí Ježíš a tluče a klepe a do klíčové dírky připomíná Mojžíše a proroky a také toto varování o BLAZE a o BĚDA. Tomu, kdo otevře, Ježíš říká: Překročil jsi propast. Vejdí. Neboť jsem hladověl a dal jsi mi najíst, byl jsem nahý a oblékl jsi mne. Tomu, kdo neotevře, už teď něco chybí: mokrá špička Lazarova prstu.

Marian Šusták

HŘBITOV JAKO MÍSTO SILNÝCH ZÁŽITKŮ

Ještě před čtyřiceti-padesáti lety převládaly pohřby „do země“. Loučení s mrtvým však začalo už několik dní před vlastním pohřbem. Otevřená rakev byla vystavena v pokoji nebo předsíni domu smutku a sousedé a přátelé se přicházeli rozloučit. Přicházely s rodiči i malé děti, ale šoky na křehké dětské dušičce to tenkrát ještě nevyvolávalo. V den pohřbu po připevnění víka na rakvi a kratším biblickém výkladu a zpěvu sborové pěvecké „úderky“ se seřadil pohřební průvod, který pomalu procházel celou obcí. Když občas mrzlo, ocenil jsem při delším pochodu farářský baret a „klapky“ na uši zděděné po otci.

V čele průvodu kráčela místní kapela, která vyhrávala tytéž melodie jako na bálech, jenže v mnohem pomalejším tempu. Předchůdce mého otce na hořickém sboru a pozdější profesor praktické teologie na bohoslovecké fakultě J. chtěl tuto hudbu odbourat, ale pozůstalí si tehle projev lásky k zesnulému nenechali vzít. Bratr farář tedy průvod ignoroval a sám přicházel na hřbitov jinou cestou. Otec to řešil jinak: dal kapelníkovi noty s vhodnými písněmi z církevního zpěvníku, a tak se všecko vyřešilo k oboustranné spokojenosti.

To nejpůsobivější na smutečním průvodu byli ovšem koně táhnoucí vzosný vůz s rakví. Na hlavě měli černé chocholy, na hřbetech černé přikrývky se stříbr-

Daniel Henych

nými nášivkami a také postroje byly samá třpytivá ozdoba. U vchodu na hřbitov pak „pohřebáci“, rovněž v nádherných livrejích, přemístili rakev z vozu na máry a přenesli ji k vykopanému hrobu.

Občas tuto poslední službu vykonali i muži z pozůstalé rodiny. U hrobu pak probíhalo vlastní rozloučení.

A právě tam už jako celkem zkušený kazatel jsem zažil nevšední překvapení. Právě tehdy, když jsme dorazili k vykopanému rovu, vykřikla vdova po zesnulém: „Ale to není náš hrob! Ten je vedle!“ Kdyby došlo k takovému omylu dnes, pravděpodobně by pozůstalá rodina podala žalobu na hrobníka nebo Pohřební službu a požadovala by odškodnění za drahé věnce. Naštěstí ona rodina před lety byla rozumná, a tak jsme se rychle domluvili, že promluvíme k přítomným u „nepohřbené“ rakve a rodina a blízcí příbuzní se sejdou znova, až bude vykopán hrob na správném místě. Docela jsem si tehdy oddychl.

Velmi nepříjemnou vzpomínku mám však na jiný zážitek ze hřbitova. Podle vžitého ceremoniálu umístili zřizenci rakev nejprve na dvě tyče, položené napříč přes přichystanou šachtu. Jen o něco dále byla u „hlavy“ rakve položena na vykopané hlíně nevelká podlážka pro kněze nebo řečníky, aby je mohli dobře slyšet také lidé ze zadních řad. Když jsem však jednou na tento piedestal vstoupil, ihned jsem pocítil, že se mírně viklá. Po celou svou promluvu jsem si byl vědom, že nestojím pevně. Nejhorší to však bylo při závěrečné modlitbě. Jako mnoho mých současníků jsem před stárnoucí agendou dával přednost vlastní spontánní promluvě i modlitbě. Zkuste se však pomodlit se zavřenýma očima na nejisté látce – a možná si vzpomenete na apoštolova slova: „Kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl!“ (1 K 10,12) Zvláště ve vyšším věku jsem pak dával přednost pevné půdě pod nohama, ať si myslí kdo chce, co chce.

Pokračování příště

Ke sjezdu evangelické mládeže

Sjezd (nejen) evangelické mládeže 2017 se konal 6.- 8. října v Jablonci nad Nisou. Motto letošního setkání bylo „Wanted: Bůh“

Bůh se ztratil. Vytratil se z obrazu světa, z lidské zkušenosti. Má cenu ho hledat? Proč? Jak se hledá ztracený Bůh? Jak o něm začít mluvit tak, aby se nevytvářel nějaký paralelní myšlenkový svět k tomu skutečnému? Na základě jaké zkušenosti se o Bohu dá znovu začít smysluplně mluvit? Nebo se snad ztrácíme my? A on hledá nás?!

Jako každý rok připravil téma a obsah sjezdu Celocírkevní odbor mládeže (COM) a Oddělení mládeže Ústřední církevní kanceláře. Spousta práce, příprav, jednání, domlouvání, dohod, nedohod, změn a zase jiných jednání a dohod. Snad to všechno klapne. Kolik jich přijede? Budou mít všichni kde spát? Budou mít co jíst? Bude vidět a slyšet přednášející? Kam se vejde všichni společně? Budou na to všechno finance? Promiňte, zase mi zvoní telefon...

Jablonec je někde daleko v horách u hranic. Prší jako z konve a je zima. Má to vůbec cenu se tam vydat? Přijelo pět set účastníků a zůstali až do konce. Spalo se jako obvykle na zemi ve školních třídách, jedlo se v jídelně odborného učiliště, zájem k posezení bylo v evangelické modlitebně. Hlavní přednášku proslovil prof. Petr Pokorný „Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi?“ Největší kino ve městě má 420 míst a sedělo se i na zemi. Další přednášky, semináře a workshopy vedli Jiří Mrázek, Josef Šlerka, Adam Borzič, Petr Sláma, Mireia Ryšková, Daniel Bartoň, Jiří Zedníček, Květa Jakubalová, Pavol Bargár, Marta Špinková, Rut Kučerová nebo Petr Turecký. Na místní Umělecko-prů-

myslové škole při výrobě šperků jsem nebyl a na procházce s průvodkyní po pozoruhodnostech Jablonce taky ne.

Večerní divadlo Láry Hausera, a koncerty Jakuba Čermáka či Konzervatoře Evangelické akademie zase účastníky sjezdu spojily dohromady. K půlnoci byl čas na ztišení i zpěvy z Taize.

A přišlo pořád. Ale Jablonec už nebyl někde daleko, ale mnozí poznali krásné město. Setkali se v něm a město přijalo je také tím, že vedení města Sjezd finančně výrazně podpořilo. Pomohlo i Ministerstvo kultury ČR a Nadační fond Věry Třebické-Řivnáčové. Díky.

Ono tradiční (NEJEN) v názvu sjezdu jsme naplnili bezesbytku v neděli při bohoslužbách. V římskokatolickém kostele Nejsvětějšího srdce Ježíšova se konaly evangelické bohoslužby s ekumenickou účastí. Některé církve v Jablonci nekonaly ten den bohoslužby vlastní, ale spoluúčastnily se těchto společných. Nejen evangelíci, ale i starokatolíci a římsktí katolíci, společně jsme slavili Den Kristova vzkříšení. Mládež, dospělí, děti, rodiče, prarodiče, ve víře počínající, zkušení, i ti k do-

konalosti se nesoucí, bez ohledu na denominaci, ze které přicházejí. Společenství všech spolu, lid Páně. Bohoslužby připravili jablonečtí faráři ČCE, ten současný Ondřej Titěra spolu s bývalým Tomášem Matějovským. Na kruchtě kouzlili celocírkevní kantor Ladislav Moravetz s manželkou Ester, žestové Consonare, Originální sjezdový orchestr i pěvecký sbor. Vysluhovalo se osmi ošatkami chleba a šestnácti kalichy vína. „Vzdejme Pánu díky za vše, co nám dává...Svůj krok rozezpívej...“ (Svítá 319)

Logo sjezdu vydražila za 8250,- tajemná skupina laskavých sponzorů „Oblak svědků“, peníze byly určeny, jako i celá sbírka konaná při shromáždění ve výši 21349,-, na nízkoprahový klub Kruháč střediska jablonecké Diakonie. Z těchto peněz bude podpořeno doučování uživatelů zařízení. Vlastní plátno loga dostal darem místní sbor ČCE. Závěrečná společná fotografie se nekonala. Byla by to spíš reklama výrobců deštníků. A nikomu dešť nevadil. Ne, nebesa neplakala. Prostě jen v Jizerkách na podzim přišlo.

Ondřej Titěra

“Prohlašujeme se za křesťany a tvrdíme, že máme otce, ale ve skutečnosti žijeme ne snad přímo jako zvířata, ale jako lidé, kteří nevěří v Boha, ani v člověka. Jako lidé bez víry, kteří navíc působí zlo, nežijí v lásce, nýbrž v nenávisti, soupeřivosti a válkách. Je snad Boží jméno posvěceno v Nigérii, v děvčatech unášených skupinou Boko Haram? Je posvěceno v křesťanech, kteří mezi sebou zápasí o moc? Je posvěceno v životě lidí, kteří si objednají nájemného vraha, aby se vypořádali s nepřítelem? Je posvěceno v životě těch, kteří nepečují o vlastní děti? Nikoli, tam Boží jméno není posvěceno.“

**Papež František
z rozhovoru pro italskou katolickou televizi TV 2000**

Díky za Boží Dvakačovice

-mám jasno-
-vyměním Miloše za prof. Drahoše-

Jmenuji se Ivan Baborák a jsem rodák z Chrudimi. Už nějakou dobu se dobře známe s panem kazatelem Dušanem Ehmigem z Dvakačovic, který oddával našeho staršího syna. I když nejsem evangelík, rád bych se s vámi podělil o dojmy z posledního setkání s ním a nejen to. Z kraje října t.r. jsem dostal osobní pozvání na oběd. Bývám hodně času zalezlý ve svém atelieru a nejraději nevycházím. Nabídka ale byla lákavá a to nejen proto, že akce oběd se konala v restauraci U Paluků v Chrudimi, kde výborně vaří a atmosféra a vstřícnost obsluhy je dokonalá. Tak trochu připomíná onen slavný film pana Menzela, podle knihy pana spisovatele Hrabala Obsluhoval jsem anglického krále. Šel jsem i proto, že pozvání přišlo od pana faráře z Dvakačovic, kde se mu podařilo díky akcím na zdejší evangelické faře i v kostele vytvořit duchovní a kulturní centrum regionu. Tohle byl první důvod, proč jít. Když se ale znovu vrátím k pozvání na oběd, máme tu druhý důvod. Ještě je třeba zmínit, že původce a pořadatel oběda byl mecenáš a dobrá duše pan Jaroslav Kopista z Úhřetic. Nezbyvalo tedy potom nic jiného, než se správně naladit a vyrazit. Účast byla totiž ohromující, neb jsme se u stolu sešli s paní farářkou z evangelického sboru v Chrudimi Annou Lavickou a chrudimským starostou a mým bývalým sousedem ze sídliště Petrem Řezníčkem. Věděli jsme nad to vše, že nás čeká setkání se zajímavým člověkem. Jako eso byl totiž přítomen kandidát na prezidenta pan Jiří Drahoš se svou sympatickou ženou Evou a několika mladými lidmi z jeho předvolebního štábu. Už nedávno jsem se setkal s profesorem Drahošem jako předsedou Akademie věd ČR právě na jedné z mnoha besed na dvakačovické faře.

A co se dělo? Při setkání během oběda jsem si chtěl ještě sám pro sebe dopilovat pohled na osobnost pana Drahoše s tím, že už od zmíněné besedy jsem rozhodnut mu svůj hlas v prezidentských volbách dát. Nezklamal mě. Zaznamenal jsem jeho soustředěný zájem o zkušenosti z regionální politiky sdílené s panem starostou a jeho zasvěcené otázky vycházející, jak on říkal, z už vykonaných rozhovorů, které má za sebou a z cest, na kterých sbírá zkušenosti i od jiných starostů i na malých obcích. Nedalo se nic namítat k jeho pojetí Desatera jako dostačující normy pro pořádek ve společnosti a pro kvalitu života člověka. Mimo to jsem se pana profesora ptal, zda už uvažuje, koho by si vybral za poradce a úzký okruh spolupracovníků na Hrad, neb dnešní stav poradců a spolupracovníků okolo současného prezidenta je nejen pro mne nepřijatelný. Odpověděl, že už s několika kompetentními lidmi a odborníky jedná, radí mu např. v ekonomických a také v jiných oborech, ve kterých se necítí být sám odborníkem. O konkrétním výběru těch, kteří by s ním nakonec usedli na Pražském hradě zatím neuvažuje, je na to prý brzy.

Pan profesor Drahoš je pro mě člověk, který má dar naslouchat, ale i odpovědně a rozvážně reagovat na otázky, které nejsou zrovna lehké. Častokrát jsme s panem farářem Ehmigem diskutovali o tom, zda vůbec lidé, kteří nevěří v křesťanského Boha a já k nim asi patřím, ale žijí slušně, čestně a zodpovědně, podle svého svědomí, přijdou do nebe. Pokud jednají s láskou a v zájmu druhých, tak se prý do nebe dostanou. Potvrdilo se mi, že pan Jiří Drahoš svědomí má a má hlavně srdce na správném místě (na dlani). Jak moc bych byl rád, kdybych měl takto jasno i v blízkých volbách do sněmovny. Volit určitě půjdu, teď i v lednu. Prý je to i pro křesťany výzvou, která nemá zůstat bez reakce. Popřejme si odvalu a hodně štěstí.

Ivan Baborák, výtvarník a publicista

Křesťanský humanista DESIDERIUS ERASMUS ROTTERDAMSKÝ

*27.10.1467 v Goudě – + 22.7.1536 v Basileji

Byl nemanželským synem kněze Geralda a Markéty Sevenbergové, kteří o něho pečovali, ale po matčině smrti (1481) byl svěřen poručníkoví. 1487 vstoupil do augustiniánského řádu, který mu umožnil cestu ke vzdělání. 1492 se dal vysvětit na kněze a 1493 pracoval u biskupa v Cambrai. Studoval v Paříži a promoval v Turinu, v Cambridgi a Oxfordu, hojně cestoval v Nizozemí, Itálii a Anglii a všude navázal známosti s učenými. 1514-21 pobýval v Basileji – ve společnosti humanistů kolem tiskaře J. Frobenia, který vydával jeho práce. Avšak po příklonu města k reformaci odešel.

Působil také na univerzitách v Lovani a ve Freiburgu. Už za pobytu v Římě odložil mnišský šat, ale z řádu nevystoupil. Sledoval reformační zápas, rovněž kritizoval poměry v církvi a ve společnosti, ale zůstal rezervovaný (k Lutherovi, Zwinglimu i k Jednotě bratrské). Přesto byl osoučován z kacířství. Nakonec se vrátil zase do Basileje, kde onemocněl a zemřel. Těšil se velké účtce a sklídl uznání mezi humanisty a světskými i církevními knížaty.

Usiloval o vyšší vzdělanost, o které věřil, že vede k nápravě poměrů, a o výchovu ke křesťanskému životu. Normou mu byla antika, Bible a patristika. Měl i české přátele a stoupence (Řehoře Hubého z Jelení, Jana Šlechtu ze Všehrd a Oldřicha Velenského z Mnichova). Velkým přínosem pro reformaci byla vydání řeckého Nového zákona 1516, 1522, 1527 a 1535 v Basileji.

Z jeho literární činnosti je významná edice řeckého Nového zákona 1516 (podle dostupných rukopisů), Příručka křesťanského vojína 1503, O výchově křesťanského vladaře 1516, Čistota křesťanské církve 1536/?, Zásady k Lutherovu sporu 1520, Křesťanská vdova, O slušném chování dětí 1526 a Chvála bláznovství 1509. Některé jeho spisy vyšly česky už v 16. století.

Všichni, kdo v různých zemích vyznávají Kristovu filosofii, mají čerpat příkazy svého zakladatele z evangelických a apoštolských pramenů. V nich k nám zní nebeské slovo vyšlé z Otcova srdce.

(Z věnování řeckého NZ papeži Lvu X.)

Bohuslav Vik

Inzerce

FARNÍ SBOR V BENEŠOVĚ U PRAHY HLEDÁ FARÁŘE NA PLNÝ ÚVAZEK.

Ve sboru a kazatelské stanici Vlašim se konají pravidelné bohoslužby, biblické hodiny a další sborové aktivity. Nabízíme farní byt se zahradou ve sborovém domě vhodný i pro větší rodinu. Očekáváme aktivní přístup k práci s dospělými i dětmi, ekumenický záběr a ochotu pohybovat se po rozsáhlém regionu diaspory.

Pro další info kontaktujte:

kurátora J. Zavadila,

tel.: 604618095, e-mail: zavadil@ufe.cz

nebo místokurátora T. Duška,

tel.: 733202473, e-mail: t.dusek@seznam.cz.

č. 14

PÍSEŇ PÍSNÍ 15: BOŽÍ ZACHRAŇUJÍCÍ RUKA

Boží Syn obmyl naše uprášené nohy od bída pozemskosti života a volá nás k obnovení věrnosti! Píseň písní nám připomíná, abychom šli za ním, protože on už nám jde naproti. On „sáhl rukou svou skrze dveře“. (5,4) Kdyby bylo jen na nás, dávno bychom byli ztraceni ve svých představách a ve svém světě. Je však znovu na Boží věrnosti a lásce! Zasahuje Boží hospodář, kterému nejsme lhostejní. Protahuje svou ruku hřeby na kříži probitou úzkým otvorem dveří našeho života i srdce a nabízí pomoc, lásku a odpuštění. A uchopení se této ruky dává našemu životu směr a náplň. Dokonce pomáhá i ostatním. Protože ti, kterým jsme schopni srozumitelně povědět o Pánu našeho života, se také chtějí vydat na cestu hledání Boha. Proto volají: „hledat ho budeme s tebou!“ (5,17) Hledání Boha stojí za to! Nachází naplnění v cestě Kristově, na kterou nás Bůh zavolal. A i když všemu nerozumíme, někdy i tápeme, přesto se pokoušíme jít v upřímnosti za ním. A potom naše životy víry a z víry budou strhávat i druhé a volat k následování. Pak se i mnozí další dají do hledání cesty, pravdy i života spolu s námi. A právě toto posiluje ostatky a zbytky zeleně, všechny ty, kteří hledají celým svým srdcem. Znovu si totiž ožívují svůj úkol, každý svoje místo na Boží zahradě, které nám určil a přidělil náš dobrý Boží hospodář. A dáme se znovu s radostí do práce. To proto, že si uvědomíme hluboký smysl Božího díla a pochopíme, že majitelem a hospodářem zahrady není nikdo jiný než náš Bůh, Pán a Král našich životů!

Pokračování příště

Pavel Rybín

Uvedení kazatele do služby

Smíchovský kazatel a správce sboru Církve bratrské Bronislav Matulík odešel před rokem ze sboru v Praze 5 ve Vrázově ulici do sboru CB v Praze 1 v Soukenické ulici. Při hledání nového kazatele pro Smíchov padla volba na Jana Valeše ml., dosavadního ředitele Evangelikálního teologického semináře (ETS). Předpokladem bylo, že nastoupí na Smíchov hned po ukončení své funkce v semináři ke konci srpna 2017. Sbor tak byl rok bez správce; nutno však dodat, že v tomto období vedl sbor spolu s místním staršovstvem administrátor Zdeněk Vojtíšek. Od svého zvolení kazatel Valeš občas na Smíchově posloužil zvěstí Božího slova, a o prázdninách se již s rodinou zúčastnil smíchovské sborové dovolené. Uvedení do služby, nazvané podle tradice instalace, se uskutečnilo v neděli 24. září 2017 při dopoledním shromáždění, které vedl místopředseda staršovstva Tomáš Chráška. Vlastní instalací byl pověřen člen Rady CB kazatel Bronislav Matulík, který jako bývalý smíchovský správce k tomu měl výjimečné podmínky: dokonale sbor znal, když v něm sloužil po dobu cca 15 let. Při „slovíčku“ dětem citoval výrok apoštola Pavla „Bratři já nemám za to, že jsem již u cíle, jen to mohu říci, zapomíná na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši“. Přirovnal uvádění do služby štafetovému běhu, kdy štafetový kolík předává on, Bronislav, a přebírá ho kazatel Jan Valeš ml. Není to první předávání, vždyť smíchovský sbor přivítal od svého počátku v roce 1894 řadu kazatelů. „A tak,“ říká Bronislav, „milý Honzo, já ti předávám štafetový kolík štafetového závodu o pohár evangelia tady na Smíchově a kdyby ti náhodou někdy vypadl, nic se nečekej, protože ho sebereš a poběžíš dál... ale ty ho také jednou předáš dál.“ Společně s Valešovými jsme zazpívali jejich oblíbené písně: Mne zajmi, Pane můj, pak svobodný hned jsem – Jany Valešové - a Otče náš, milý Pane, dej nám Ducha svatého – Jana Valeše. Základem kázání Bronislava Matulíka

byly jednak verše z již citovaného listu Filipským 3,12-16, jednak z 1. listu Korintským 15,1-11. „Chtěl bych vám připomenout evangelium“ - tak to psal apoštol Pavel. A evangelium je důvod, proč se koná tato instalační shromáždění. Kázání o Kristu musí stále překvapovat. Má oslovovat ty, kteří o něm nikdy neslyšeli, ale i ty, kteří si myslí, že ho dobře znají. O evangelium máme stále vést zápas. Bronislav Matulík připomínal dvě věci:

1. Evangelium je svěření – ono se traduje, přenáší z generace na generaci a nese se dál. Jan Valeš ml. slýchal evangelium od svých rodičů a teď ho s manželkou předává ve své rodině; předává se v rámci církve, ale to ještě nekončí, odevzdává se dalším lidem – sousedům, spolužákům, kolegům, přátelům, ale i nepřátelům, lidem mravným i nemravným. V každé době má znít nové a mladé, a tak kazatel Valeš ml., který je mladší, má říct evangelium nově, mlaději. Bude zvěstovat evangelium o Kristu ukřižovaném a vzkříšeném. A to je jedinečné svěření pro každého.

2. O evangelium je třeba vést zápas, týkající se kazatele a celého sboru. Apoštol Pavel řekl, že všechno dělá pro evangelium. Evangelium se neuzavírá do neprodyšných obalů, ale jde se s ním ven na „Agoru“, na náměstí, na tržiště, tam, kde se hledá pravda a o pravdu se vede zápas. Evangelium musí čelit novým výzvám doby, jen tak zůstane čerstvé. Jde o to, spolu nést evangelium, předávat

ho, zápasit o něj, jít do rizika, protože jinak to nejde. Na závěr vyhlásil slovy apoštola: Konec dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě jako každý závodník, který se podrobuje všestranné kázni. Přeji ti dobrý běh, a kdyby ti snad štafetový kolík vypadl z ruky, víš, co udělat: sebrat ho a běžet dál.

Vlastní instalace a slib nového kazatele se konaly za účasti místního staršovstva; slib podpory vyjádřili i členové sboru. Kazatel Matulík pak prohlásil Jana Valeše ml. za řádně pověřeného kazatele a nového správce sboru CB v Praze 5. Vyzval přítomné členy staršovstva, aby na potvrzení spolupráce podali novému kazateli pravici. Požehnání pak vyprošoval otec, kazatel Jan Valeš st., a bývalý kazatel v kazatelské stanici Černošice-Mokropsy, Andrej Beňa.

Nový správce sboru pověděl, za co je ve svém životě vděčný: za kazatele, učitele, kteří mu byli vzory, i za vřelý přijetí v tomto sboru. Budoucnost vnímá tak, že jako církev jsme Ježíšovo tělo; on je náš hlavou, pastýřem. Těší se, jak se to bude společně uskutečňovat. Je si vědom svých slabin, selhání, a ví, že sbor bude potřebovat trpělivost. Rád by byl ku pomoci, třeba i tam, kde je situace neplánována ...

Slavnosti se zúčastnila řada hostů, z nichž nového správce sboru pozdravili: zástupce korejského sboru v Praze ve Vrázově ulici; dále kolega z ETS kazatel Viktor Bér a konečně Tomáš Pavlíček, člen staršovstva sboru CB v Praze-Černý Most, kam dosud Valešovi patřili.

Po společné písni Bože, uděle požehnání tomu, jenž dnes vyslán jest, byl čas na modlitební chvíli, kterou otevřel zástupce kazatelské stanice CB v Berouně kazatel David Kašper a kterou pak uzavřel nový kazatel Jan Valeš ml.

Nakonec zazněla společná Modlitba Páně. Konečné přivítání rodiny Valešových a slovo vyslání na cestu podle Žalmu 40 vyjádřil místopředseda staršovstva Tomáš Chráška: Ať jsou veselí a radují se z tebe všichni, kteří tě hledají; ať říkají stále: „Hospodin je velký“ ti, kteří milují tvou spásu.

Jan Kolman

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2,
Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku
Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné záslilky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

listopad
prosinec
2017

samařl

CÍRKEV BRATRSKÁ

v Dobročinné kavárně Cesta domů, Soukenická 15,
Praha 1, vždy ve čtvrtek od 18.30

www.klubsamari.cz

vstupné dobrovolné

9.11. Z Haute Route
o kousek blíž k nebi
Martin Tušíl bude promítat fotografie
a vyprávět o cestě z Chamonix
do Zermattu a možná i jinam.

23.11. Pavel Tigrid (1917-2003)
O jednom z nejvýznamnějších
představitelů československého
exilu bude mluvit
socioložka Jiřina Šiklová.

7.12. Stopařem na této zemi
Ladislav Heryán, salesiánský
kněz, biblista a pedagog,
představí svoji novou knihu.

pořadatel:
Sbor
Církve bratrské
v Praze 1

ve spolu-
práci s
domácím
hospicem:

CESTA
DOMU

podpořeno
granty:

mediální
partneři: